

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.334 van 5 februari 2014
in de zaak A. 204.824/X-15.113.**

In zake : 1. Thierry BOUCKAERT
 2. Charlotte MOSSERAY
 3. Luc MISSOORTEN
 4. Simone VANDERHAEGEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stijn Verbist
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Graaf van Hoornestraat 51
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sven Vernailen
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 mei 2012, strekt tot de nietigverklaring van “[h]et ministerieel besluit d.d. 31 oktober 2011 betreffende onteigeningen ten algemene nutte, genomen door mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, waarbij de machtiging wordt verleend tot onteigening”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2013.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter Thomaes, die *loco* advocaat Stijn Verbist verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Katrien Dams, die *loco* advocaat Sven Vernailen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Eerste verzoeker en tweede verzoekster zijn eigenaar van een perceel met woning aan de Terhulpssteenweg 690 te Maleizen (Overijse), dat kadastraal bekend is onder sectie O, nr. 27/132.

Derde verzoeker is mede-eigenaar van een perceel met woning aan de Terhulpssteenweg 641 te Maleizen (Overijse), dat kadastraal bekend is onder sectie O, nr. 9/z10.

Vierde verzoekster is eigenaar van een perceel met woning aan de Terhulpseseenweg 573 te Maleizen (Overijse), dat kadastraal bekend is onder sectie K, nr. 58/c.

4. Op 8 juli 2008 keurt de Provinciale Audit-Commissie Vlaams-Brabant een projectnota goed voor de aanleg van een ontbrekende schakel in het provinciaal en grensoverschrijdend fietsroutenetwerk. Het betreft meer bepaald de aanleg van een fietspad dat de verbinding tussen de kernen van Terhulpen, Maleizen en Overijse dient te verzorgen binnen de gemeente Overijse. De aanleg van het fietspad is een project dat wordt uitgevoerd op het grondgebied van de gemeente Overijse en is een partnerschap tussen de gemeente Overijse en de Vlaamse overheid.

5.1. Bij besluit van 31 oktober 2011 beslist de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken dat in het algemeen belang voor de herinrichting van de doortocht Maleizen langs de gewestweg N253 de onroerende goederen op het grondgebied van de gemeente Overijse onmiddellijk in bezit worden genomen, volgens de bijgaande plannen waarop die goederen geel ingekleurd zijn en dat die goederen worden onteigend overeenkomstig de bepalingen van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigeningen ten algemenen nutte. Dit is het bestreden besluit.

5.2. In het bestreden besluit wordt eerst het volgende overwogen:

“Overwegende dat de onteigeningen volgens de plannen 1M3D8F G 702 00 en 703 00 nodig zijn voor de herinrichting van de doortocht Maleizen (Terhulpseseenweg) langs de gewestweg N253 te Overijse;

Overwegende dat door de voorgestelde ingrepen enerzijds de verkeersveiligheid voor de weggebruikers verbeterd wordt en dat anderzijds conflictsituaties worden vermeden.”

5.3. Het bestreden besluit vervolgt:

“Overwegende dat de N253 Terhulpseseenweg op grondgebied van de gemeente Overijse (Maleizen) dringend nood heeft aan:

- een aangepaste rijweg voor het gemotoriseerde verkeer met oog op het doen respecteren van de snelheidsbeperking in de bebouwde kom, en in de schoolomgeving,
- veilige en comfortabele fietspaden die voldoen aan het ‘vademecum fietspaden’ welke thans ontbreken,
- verharde voetpadzones, vooral ter hoogte van de woningen,
- een gescheiden rioleringsstelsel om te voldoen aan de milieuwetgeving ter zake.”

5.4. Tot slot wordt in het bestreden besluit het volgende gesteld:

“Overwegende dat om aan al deze vereisten te voldoen de gemeente Overijse:

- een mobiliteitsconvenant (modules 10 en 13) heeft afgesloten met de Vlaamse overheid,
- een subsidiedossier heeft ingediend bij de Vlaamse Milieu Maatschappij om de uitbouw van een gescheiden rioleringsstelsel te financieren;

Overwegende dat de herinrichting van de doortocht Maleizen de leefbaarheid van deze dorpskern zal verhogen;

Overwegende dat de aanleg van fiets- en voetpaden de veiligheid van de zwakke weggebruikers zal verzekeren;

Overwegende dat door het aanleggen van collectoren en het vernieuwen van de rioleringen de waterhuishouding zal worden verbeterd;

Overwegende dat de weerhouden oplossing het resultaat is van een uitvoerige studie die vanuit verkeersplanologisch, verkeerstechnisch en ruimtelijk oogpunt benaderd werd, waarbij de verschillende mogelijke alternatieven wel overwogen werden, zoals blijkt uit de startnota die op 16 januari 2004 op de vergadering van de Provinciale Audit Commissie gebracht is, evenals uit het verslag van deze vergadering waarbij het voorontwerp werd goedgekeurd;

Overwegende dat de projectnota, waarin de weerhouden oplossing verder werd uitgewerkt en gefinaliseerd, werd behandeld en goedgekeurd door de Provinciale Audit Commissie in de vergadering van 08 juli 2008;

Overwegende dat de Provinciale Audit Commissie georganiseerd wordt onder voorzitterschap van het afdelingshoofd van het Agentschap Wegen en Verkeer, Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant en samengesteld is uit specialisten op het gebied van verkeer, mobiliteit en ruimtelijke ordening, aangevuld met ingenieurs voor de technische aspecten;

Overwegende dat de procedure van de Provinciale Audit Commissie garandeert dat alle alternatieven onderzocht worden;

Overwegende dat ook de gemeente Overijse en de NV Aquafin gelijktijdig langs de gewestweg N253 werken willen uitvoeren;

Overwegende dat dit project voorkomt op het investeringsprogramma voor 2012 - 2013 en volgende jaren.”

6. In de bij het bestreden besluit gevoegde tabel der innemingen, vermeld op de plannen 1M3D8F G 702 00 en 703 00, wordt het perceel van eerste verzoeker en tweede verzoekster opgenomen als inneming nr. 4, het perceel van derde verzoeker als inneming nr. 48 en het perceel van vierde verzoekster als inneming nr. 74. Het betreft telkens de inneming van een strook aan de voorzijde van de percelen van de verzoekende partijen, en dit voor de innemingen nrs. 4 en 48 over de hele breedte van het perceel.

7. Het bestreden besluit is aan de verzoekende partijen betekend met een begeleidende brief van 12 maart 2012.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

8. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat de eigenaar die onteigend dreigt te worden een rechtstreeks, persoonlijk en actueel en zeker belang heeft bij de vordering tot vernietiging van het besluit waarbij de onteigening van diens gronden wordt toegestaan. Zij sommen vervolgens de percelen op waarvan zij eigenaar zijn, evenals het nummer en de oppervlakte van de innemingen op elk van die percelen volgens het bij het bestreden besluit gevoegde onteigeningsplan en zij besluiten daaruit “dat alle verzoekende partijen aan het op grond van artikel 19 Wet Raad van State vereiste belang voldoen, en dat de vordering tot nietigverklaring minstens wat dat onderdeel betreft ontvankelijk is”.

9. In haar memorie van antwoord voert de verwerende partij aan dat de verzoekende partijen hoogstens belang hebben in zoverre het bestreden besluit hun eigen perceel viseert. Volgens de verwerende partij brengen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift ook geen argumenten aan waarin zij hun belang uiteenzetten inzake de andere betrokken percelen. De Raad van State moet hier – desnoods ambtshalve – rekening mee houden.

10. In hun memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen vooreerst hetgeen in randnummer 8 is weergegeven. Verder stellen zij niet in te zien waar de verwerende partij met haar exceptie naartoe wil. De vernietiging van een bestuurshandeling door de Raad van State heeft immers gezag van gewijsde *erga omnes*, wat betekent dat ten aanzien van iedereen, dus ook ten aanzien van derden die geen deel hebben gehad aan het proces, komt vast te staan dat de handeling heeft opgehouden te bestaan en geacht wordt nooit te hebben bestaan. Wanneer de Raad van State de onteigeningsmachtiging vernietigt dan geldt deze vernietiging voor de onteigeningsmachtiging in haar geheel en dus niet enkel ten aanzien van de verzoekende partijen. Een onteigeningsinitiatief kan immers niet onwettig zijn ten aanzien van alleen de verzoekende partijen voor de Raad van State, en niet ten aanzien van de andere betrokken partijen. Volgens de verzoekende partijen is de redenering van de verwerende partij niet dienstig en moet ze derhalve worden verworpen.

11.1. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen dat het belang van een verzoekende partij niet enkel moet afgeleid worden uit hetgeen uiteengezet wordt onder het belang in haar verzoekschrift. De beoordeling van het belang van een verzoekende partij dient ook te gebeuren op basis van haar uiteenzetting van de feitelijke en procedurele voorgaanden. Zoals blijkt uit het door hen neergelegde stuk 10 hebben de verzoekende partijen *in casu* bij de uiteenzetting van de feitelijke en procedurele voorgaanden binnen hun verzoekschrift en de gevoegde stukken duidelijk aangetoond dat hun protest gericht is tegen de realisatie van het onteigeningsbesluit in zijn geheel. De verzoekende partijen stellen dat zij pas werkelijk het nodige en gevraagde rechtsherstel verkrijgen bij de volledige vernietiging van het onteigeningsbesluit. Het is immers duidelijk hun betrachting om het bestaande mobiliteitsplan in zijn geheel te laten aanpassen.

11.2. In hun laatste memorie stellen de verzoekende partijen verder dat een tot hun percelen beperkte vernietiging ontegensprekelijk de ganse economie van het onteigeningsplan en bij uitbreiding het onteigeningsdoel zou aantasten. Zonder de drie innemingen van de verzoekende partijen zal het

onteigeningsdoel, met name de verbreding en heraanleg van beide kanten van de weg, onmogelijk op een verkeertechisch en ruimtelijk aanvaardbare wijze kunnen worden uitgevoerd. Een heraanleg van de weg in stukken of slechts aan één zijde van de straat vormt geen optie. Volgens de verzoekende partijen is het beperken van de vernietiging tot slechts drie percelen voor de verwerende partij nutteloos en nadelig.

Beoordeling

12. Bij de uiteenzetting van hun belang in het verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat zij beschikken over het vereiste belang omdat de percelen waarvan zij eigenaar zijn dreigen te worden onteigend.

Anders dan de verzoekende partijen in hun laatste memorie voorhouden hebben zij in hun verzoekschrift nergens, ook niet bij de feitenuitzetting, aangegeven dat zij belang hebben bij de nietigverklaring van het gehele besluit omdat het hun betrachting is om het bestaande mobiliteitsplan in zijn geheel te laten aanpassen. Het door de verzoekende partijen samen met hun memorie van wederantwoord neergelegde stuk 10 betreft een brief van 17 september 2012, dit is meer dan vier maanden na het indienen van het verzoekschrift.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift uitsluitend beroepen op het feit dat zij in hun eigendomsrechten worden aangetast.

13. Door hun belang in de inleidende akte te beperken tot de op het goedgekeurde onteigeningsplan voorziene innemingen op hun perceel, stellen de verzoekende partijen grenzen aan het door hen op gang gebrachte gerechtelijk debat, die zij niet in een later procedurestuk naar eigen believen mogen verleggen.

Uit het voorgaande volgt dat het beroep enkel ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de in het bestreden besluit voorziene innemingen nrs. 4, 48 en 74.

14. Of het onteigeningsdoel nog op een aanvaardbare wijze kan worden uitgevoerd zonder de drie innemingen van de verzoekende partijen, zal in de eerste plaats door de verwerende partij moeten worden uitgemaakt, na de eventuele vernietiging van die innemingen.

15. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

V. Onderzoek van het derde middel

Standpunt van de partijen

16. In een derde middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 ‘betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening ten algemenen nutte’ (hierna: de wet van 1962).

De verzoekende partijen wijzen erop dat bij onteigeningen diverse procedures mogelijk zijn: de onteigening “bij hoogdringende noodzakelijkheid” op grond van de wet van 1962, en de “gewone” onteigeningsprocedure op grond van de wetten van 17 april 1835 en 27 mei 1870. Om van de uitzonderingsprocedure gebruik te kunnen maken, is het vereist dat de gewestregering vaststelt dat de onmiddellijke inbezitneming van één of meer goederen ten algemenen nutte onontbeerlijk is. De Raad van State is bevoegd om na te gaan of de aangevoerde dringende noodzakelijkheid overeenstemt met de werkelijkheid.

De verzoekende partijen stellen dat wanneer de overheid kiest voor de spoedprocedure, zij kiest voor de uitzondering en zij onderworpen zal zijn aan een strengere motiveringsplicht. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991

‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ stelt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren. Meer nog, gelet op haar uitzonderingskarakter, zal het bestuur nog preciezer de motieven moeten aanduiden die het gebruik van de spoedprocedure verantwoorden.

De verzoekende partijen benadrukken dat de loutere vaststelling dat de voorgenomen werken en de onmiddellijke inbezitneming “van algemeen nut” zijn, uiteraard geen afdoende motivering is voor het spoedeisend karakter van de onteigening. Het valt op hoe summier het bestreden besluit gemotiveerd wordt. Behalve de vermelding dat de onteigeningen “nodig” en “dringend noodzakelijk” zijn, wordt in het bestreden besluit met geen enkel woord gerept over de hoogdringendheid, tot aan het enige artikel van het besluit, waarin eveneens kortweg wordt gesteld dat de onmiddellijke inbezitname vereist is “in het algemeen belang”. De overwegingen dat de onteigeningen “nodig zijn” en dat er “een dringende nood bestaat aan” zijn op zich absoluut onvoldoende ter motivering van de hoogdringendheid. Gezien het feit dat ook deze overwegingen te vaag en te nietszeggend zijn, kunnen zij niet worden aangemerkt als afdoende verantwoording voor de uitzonderlijke spoedprocedure.

17.1. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij vooreerst dat het redelijkerwijze niet ter betwisting kan staan dat de betrokken onteigening noodzakelijk is in het kader van het algemeen belang.

17.2. Volgens de verwerende partij geeft het bestreden besluit wel degelijk aan waarom de spoedprocedure diende te worden toegepast. De verwerende partij citeert de overwegingen van het bestreden besluit die onder randnummer 5.3 werden aangehaald. De verwerende partij wijst erop dat de Terhulpsesteenweg op het grondgebied van de gemeente Overijse momenteel over geen fietspaden beschikt. De aanleg ervan heeft gezien de verkeersonveiligheid dan ook een zeer hoge prioriteit gekregen met het oog op de verkeersveiligheid van de fietsers. De fietsers worden thans als het ware verdrongen naar de gelijkgrondse boord naast de rand van de weg, hetgeen leidt

tot zeer gevaarlijke situaties voor de zwakke weggebruikers. Dit is een situatie die hoogdringend verholpen moet worden door de aanleg van vrijliggende fietsvoorzieningen met een duidelijke scheiding tussen autoverkeer en fietsverkeer. Volgens de verwerende partij dringt, gelet op de voornoemde motieven, de prioritaire realisatie van het betrokken project zich op en kan geen enkel uitstel worden geduld. Aangezien daartoe voorafgaandelijk onteigeningen noodzakelijk zijn, is de overheid dan ook verplicht om voor de toepassing van de wet van 1962 te opteren. Momenteel kan dit project, nadat het een ganse administratieve procedure verplicht heeft moeten doorlopen, gewoonweg geen uitstel dulden. De verplicht gefaseerde ontwikkeling ervan kan alvast geen negatie betekenen van de hoogdringendheid van de inbezitneming.

17.3. De verwerende partij meent dat de onmiddellijke inbezitneming tevens vereist is omdat de herinrichting van de N253 en de aanleg van de fietspaden, op vraag van de gemeente Overijse en de nv Aquafin zoveel als mogelijk “gelijktijdig” en “gesynchroniseerd” zal moeten worden uitgevoerd met de uitvoering van de door hen voorziene rioleringswerken aldaar en dit teneinde de overlast en hinder voor de omgeving en het verkeer zoveel mogelijk te beperken.

17.4. De verwerende partij stelt dat bij de beoordeling van de hoogdringendheid bovendien rekening gehouden dient te worden met het geheel van de door de onteigenende overheid tot op heden ondernomen stappen. De gevolgde timing is logisch en verantwoord en er kan de onteigenende overheid geenszins een dralende houding verweten worden.

17.5. De verwerende partij benadrukt dat de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt om vast te stellen of er al dan niet sprake is van een noodzaak tot onmiddellijke inbezitneming. Zij besluit dat de beoordeling van deze dringende noodzakelijkheid geenszins kennelijk onredelijk is, gezien deze gesteund is op werkelijk bestaande feiten.

18. In hun memorie van wederantwoord merken de verzoekende partijen op dat uit de stukken niet blijkt dat de verwerende partij bij de behandeling van dit dossier een bijzondere spoed aan de dag heeft gelegd. Immers, de moederconvenant die tussen het Vlaamse Gewest en de burgemeester namens de gemeente werd aangegaan, dateert van 1997. De startnota werd op 14 juli 2003 besproken. De projectnota werd door de Provinciale Audit Commissie conform verklaard op 8 juli 2008. Wat er sinds die datum, althans tussen juli 2008 en mei 2011, is gebeurd, blijkt niet uit de stukken.

Volgens de verzoekende partijen blijkt uit het antwoord dat het buurtcomité heeft gekregen op de brief van 17 september 2012 dat er alvast op dit ogenblik geen enkele sprake meer is van hoogdringendheid. Het blijkt immers duidelijk dat de burgemeester van de gemeente Overijse voorstander is van het voorstel van het buurtcomité tot voorlopige stopzetting van het onteigeningsinitiatief.

19. In haar laatste memorie voert de verwerende partij nog aan dat het project voorkomt op het investeringsprogramma voor 2012 -2013 en dat het noodzakelijk is het binnen de vooropgestelde timing af te werken teneinde geen begrotingskredieten te verliezen.

20. In hun laatste memorie sluiten de verzoekende partijen zich aan bij het auditoraatsverslag.

Beoordeling

21. Luidens artikel 1 van de wet van 26 juli 1962 kan de onteigening volgens de regels van die wet slechts geschieden “[w]anneer de Koning vaststelt dat de onmiddellijke inbezitneming van een of meer onroerende goederen ten algemenen nutte onontbeerlijk is”. De aanwending van de uitzonderingsprocedure vastgesteld in de wet van 26 juli 1962, uitsluitend verantwoord door redenen van algemeen belang, is dan ook slechts toegestaan

wanneer de “onmiddellijke inbezitneming” van het goed door de onteigenende overheid “onontbeerlijk is”.

Hoewel de onteigenende overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft de hoogdringendheid van de onteigening, mag de Raad van State controleren of die hoogdringendheid wel voorhanden is, wat impliceert dat deze voldoende aannemelijk moet zijn gemaakt.

De redenen om toepassing te maken van de uitzonderingsprocedure, die een geringere rechtsbescherming biedt dan de gewone onteigeningsprocedure bij toepassing van de onteigeningswetten van 17 april 1835 en 27 mei 1870, moeten blijken uit het administratief dossier.

22. Indien men, met de verwerende partij, de onder randnummer 5.3 aangehaalde overwegingen van het bestreden besluit als een verantwoording voor de hoogdringendheid aanziet, komt het er op neer dat de verhoging van de verkeersveiligheid en het aanpassen van het rioleringsstelsel aan de vigerende wetgeving uit hun aard steeds hoogdringend zijn. Dergelijke motivering is evenwel te vaag en te algemeen om te kunnen worden aangenomen als een voldoende grond en een afdoende verantwoording om niet de gewone procedure toe te passen.

23. Het in het bestreden besluit aangehaalde element dat “de gemeente Overijse en de NV Aquafin gelijktijdig [...] werken willen uitvoeren” heeft betrekking op het gegeven dat voor de “werken” van beide diensten in eenzelfde besluit de nodige onteigeningen worden voorzien, maar houdt geen verband met de hoogdringendheid.

24. Ook het administratief dossier bevat geen stukken waaruit de hoogdringendheid blijkt. Het blijkt dat de projectnota reeds op 8 juli 2008 door de Provinciale Audit-Commissie Vlaams-Brabant werd goedgekeurd. Geen enkel element uit deze nota verantwoordt het gebruik van de procedure tot onteigening bij hoogdringende omstandigheden. Het gaat niet op om jarenlang te wachten met

het aanvatten van de onteigening om dan plots en zonder een bijzondere aanleiding te stellen dat deze hoogdringend is en in toepassing van de wet van 1962 moet gebeuren.

25. Anders dan de verwerende partij in haar laatste memorie voorhoudt, blijkt niet dat het project voorkomt op “het investeringsprogramma voor 2012-2013”. Zoals het in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt overwogen komt het project voor op “het investeringsprogramma voor 2012-2013 en volgende jaren”. Het blijkt niet dat uit dit laatste gegeven een “vooropgestelde timing” zou kunnen worden afgeleid.

26. De motivering waarop de verwerende partij zich beroept, maakt niet voldoende aannemelijk waarom de “onmiddellijke” inbezitneming van het goed door de onteigenende overheid onontbeerlijk is, noch kan dit op een andere manier worden afgeleid uit het dossier. Het bestreden besluit miskent bijgevolg artikel 1 van de wet van 26 juli 1962.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken van 31 oktober 2011 waarbij in het algemeen belang voor de herinrichting van de doortocht Maleizen langs de gewestweg N253 de onroerende goederen op het grondgebied van de gemeente Overijse worden onteigend overeenkomstig de bepalingen van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake de onteigeningen ten algemenen nutte, in zoverre dit de kadastrale percelen sectie O, nrs. 27/l32 en 9/z10 en sectie K, nr. 58/c (innemingen nrs. 4, 48 en 74) betreft.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf februari 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust